2

நியாயப்பிரமாணத்திற்கு முந்திய காலத்தில் ஆராதனை

தேவன் ஆராதனையைப் பற்றி ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் வெளிப்படுத்தியது என்ன என்பதைப் பற்றி வேதாகமம் நமக்குத் தகவல் தருவதில்லை. அவர்கள் ஏதேன் தோட்டத்தில் இருந்து வெளியேற்றப் பட்டது வரையில், அவர்கள் தேவனுடன் உரையாடவும் அவருக்கு ஆராதனையைத் தனிப்பட்ட வகையில் வெளிப்படுத்தவும் முடிந்திருந்த தாகக் காணப்படுகிறது. அவர்கள் தேவனை ஆராதித்தனரா அல்லது தேவனிடத்தில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டதற்கு முன்போ அல்லது அதற்குப் பின்போ அவர்கள் எவ்வாறு ஆராதித்தனர் என்பது வெளிப்படுத்தப்பட வில்லை.

காயீனும் ஆபேலும் தேவனை ஆராதித்த விஷயம்தான் ஆராதனை பற்றி வேதாகமத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முதல் விஷயமாகும் (ஆதியாகமம் 4:3-5அ). மோசேயின் பிரமாணத்தின்கீழ் தேவன் தானியப் பலிகளை ஏற்றுக்கொண்ட காரணத்தினால், காயீன் எதை அளித்தான் என்பதல்ல, ஆனால் அவன் தனது காணிக்கையைக் கொடுக்கையில் அவனது எண்ணப்போக்குதான் பிரச்சனையாக இருந்ததென்று சிலர் கருதியிருக்கின்றனர்.

> விசுவாசத்தினாலே ஆபேல் காயீனுடைய பலியிலும் மேன்மையான பலியை தேவனுக்குச் செலுத்தினான்; அதினாலே அவன் நீதிமா னென்று சாட்சிபெற்றான்; அவனுடைய காணிக்கைகளைக் குறித்துத் தேவனே சாட்சி கொடுத்தார்; அவன் மரித்தும் இன்னும் பேசுகிறான் (எபிரெயர் 11:4).

ஆபேலின் பலி ‘‘விசுவாசத்தினால்’’ செலுத்தப்பட்டது, இது காயீனின் பலி விசுவாசத்தினால் செலுத்தப்படவில்லை என்று மறைமுக மாய் உணர்த்துவதாக இருக்க வேண்டும். தேவன் காயீனுக்கும் மற்றும் ஆபேலுக்கும் நேரடியாகவோ அல்லது ஆதாம் மூலமாகவோ, எதைப் பலியாகச் செலுத்த வேண்டும் மற்றும் அந்தப் பலியை எவ்வாறு தயாரிக்க வேண்டும் என்று வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆபேல் ஒரு மிருகத்தை மட்டுமல்ல, ஆனால் அவர் தமது மந்தையில் இருந்தவற்றில் கொழுத்ததும் தலையீற்றுமான மிருகத்தைப் பலியாகச் செலுத்தினார் (ஆதியாகமம் 4:4). இதைச் செய்ததில், அவர் தாம் நீதிமான் என்ற சாட்சியத்தைப் பெற்றார் (எபிரெயர் 11:4).

“தன் [காயீனின்] கிரியைகள் பொல்லாதவைகளும், தன் சகோதரனு

டைய கிரியைகள் நீதியுள்ளவைகளுமாயிருந்தது" என்று யோவான் எழுதினார் (1 யோவான் 3:12ஆ). தேவன் கேட்பவைகளை விசுவாசத்தினாலே செய்தல் என்பது செய்வதற்கு நீதியுள்ளதாக இருக்கிறது. இதைத்தான் ஆபேல் செய்தார். தேவனிடத்தில் இருந்து அதிகாரம் பெற்றிராதவற்றைச் செய்தல் துன்மார்க்கமாக உள்ளது. இதைத்தான் காயீன் செய்தான், எனவே அவன் செயல்கள் பொல்லாதவைகளாக இருந்தன.

காயீனும் ஆபேலும் கர்த்தருக்குப் பலிகளைச் செலுத்தினர் (ஆதியாகமம் 4:3, 4). அவர்கள் இருவருமே தங்களுடைய பலிகளைச் செலுத்துவதினால் தேவனை ஆராதிக்க நாடினர். தேவன் ஆராதனையை மாத்திரமல்ல, ஆனால் தமக்குப் பிரியமான வகையிலான ஆராதனையைக் கேட்கிறார் என்பது தெளிவு.

ஆதியாகமம் பலிசெலுத்துதலுக்கான பீடங்களைக் கட்டுதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது, ஆனால் அவற்றின்மீது பலிசெலுத்தப்பட்டது என்ன என்பதை அப்புத்தகம் எப்போதுமே வெளிப்படுத்துவதில்லை (ஆதியாகமம் 12:7, 8 [13:4ஐக் காணவும்]; 13:18; 26:25; 33:20; 35:1-3, 7). பலியின் இயல்பு எடுத்துரைக்கப்படுகிறபோது, நியாயப்பிரமாணம் தரப்படுவதற்கு முன்பு மிருகங்கள் மாத்திரமே பலிசெலுத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (ஆதியாகமம் 8:20; 22:9-13). இந்த உண்மைகளின் அடிப்படையில், தேவன் ஆபேலினால் செலுத்தப்பட்ட மிருகபலியைக் கேட்டார், ஆனால் அவர் காயீனால் செலுத்தப்பட்ட போஜன (கனிகளின்) பலியை விரும்பவில்லை என்று முடிவு செய்வதில் நாம் சரியாக இருக்கலாம்.

காயீன் மற்றும் ஆபேல் ஆகியோருக்குப் பின்பு, நோவா ஜலப்பிரளயத்துக்குப் பிற்பாடு பலிசெலுத்திய நிகழ்ச்சி வரையிலும், ஆராதனையின் இயல்பை வெளிப்படுத்த ஏதொன்றும் உரைக்கப்படவில்லை. சேத்தின் சந்ததியார் "கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ள" தொடங்கினர் என்பதால் (ஆதியாகமம் 4:26ஆ), அவர்கள் தேவனை ஆராதிக்கத் தொடங்கினர் என்று நாம் யூகிக்க முடிகிறது. ஏனோக்கு நிச்சயமாகவே தேவனை ஆராதித்தார், ஏனெனில் அவர் "தேவனோடே சஞ்சரித்தார்" (ஆதியாகமம் 5:24). தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் பூமியின் மக்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்கள் ஆயினர், ஆனால் நோவாவுக்குத் தேவனுடைய கண்களில் கிருபை கிடைத்தது (ஆதியாகமம் 6:5, 8).

நோவா பேழையைக் கட்டியதில் தம்மிடம் தேவன் கூறியிருந்தபடியெல்லாம் செய்ததன்மூலம், தேவன்மீது தாம் கொண்டிருந்த விசுவாசத்தைக் காண்பித்தார் (எபிரெயர் 11:7). நீதியுள்ள இந்த மனிதர் பேழையை விட்டு வெளியேறியவுடன் தமது முதல் செயலாக பலிசெலுத்தினார் என்பதால், ஆராதனை என்பது இவருக்கு முன்னுரிமையான செயலாக இருந்தது என்று நாம் யூகிக்க முடிகிறது (ஆதியாகமம் 8:20). அவரது பலியானது, அவரையும் அவரது குடும்பத்தையும், பெருவெள்ளத்தின் பயங்கரமான அழிவில் இருந்து பாதுகாப்பாக வழிநடத்திக் கொண்டு வந்திருந்த தேவன்மீது நன்றியறிதல் கொண்ட இருதயத்தில் இருந்து அளிக்கப்பட்டது. அவர் செலுத்திய பலிகள், தேவன் விரும்பியவற்றிற்கு விசுவாச நிறைவில் கீழ்ப்படிதலின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன

என்றும் நாம் யூகிக்க முடிகிறது. தகனபலிகளை "சுகந்த வாசனையாக" தேவன் முகர்ந்தார் (ஆதியாகமம் 8:21), இது நோவாவின் பலியில் தேவன் பிரியமாயிருந்தார் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பித்தலாக உள்ளது.

ஆபிரகாம் பலிபீடங்களைக் கட்டினார் என்பது வேறெவரைக் காட்டிலும் அதிகமான முறைகள் வேதாகமத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது ஆபிரகாம் தேவனுடன் நெருங்கியிருந்தார் மற்றும் அவர் எல்லா இடங்களிலும் தேவனை ஆராதிக்க நாடினார் என்று சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. எழுதப்பட்ட வசனங்கள் எதுவும், அவர் ஒரே ஒருமுறை மாத்திரம் பயன்படுத்தும்படி பலீபீடங்களைக் கட்டினார் என்று மறைமுகமாக உணர்த்துவதில்லை. அவற்றை அவர் பெரும்பாலும், திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்தி இருப்பார். அவர் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் பலிபீடங் களைக் கட்டியது, அவரைப் பொறுத்தமட்டில் தேவனை ஆராதித்தல் என்பது முன்னுரிமையுள்ள விஷயமாக இருந்ததை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது.

ஈசாக்கும் மற்றும் யாக்கோபும்கூட தங்கள் முற்பிதாவான ஆபிரகாமின் அடிச்சுவடுகளைத் தொடர்ந்து, பலிபீடங்களைக் கட்டினர். ஆபிரகாம் தமது பிள்ளைகளுக்கு, கர்த்தருடைய வழிகளைப் பின்பற்றும்படி கட்டளையிடுவார் என்று தேவன் உரைத்தார் (ஆதியாகமம் 18:19). தேவன்மீது ஆபிரகாம் கொண்டிருந்த பயபக்தியானது அவரது சந்ததியார்களிடத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்திற்று.

நியாயப்பிரமாணம் தரப்படுவதற்கு முன்பு, பலிபீடங்கள் மாத்திரம் ஆராதனையில் உதவிசெய்பவைகளாக இருக்கவில்லை. ஆன்ட்ரூ ஹில் என்பவர் பின்வரும் விஷயங்களைச்சுட்டிக்காண்பித்தார்,

> *... கற்தூண்களை நிறுவுதல் மற்றும் பானபலியை (பலிசெலுத்தப்படும் திரவம் அல்லது பான பலி, 28:18, 22; 35:14) ஊற்றுதல், தெய்வீக வெளிப்பாட்டிற்குப் பதில்செயலாக வாக்குறுதி மேற்கொள்ளுதல் (28:20; 31:13), தேவனைச் சந்திக்கத் தயார்செய்வதில் சடங்காச்சாரத் தூய்மைப்படுத்துதல் (35:2), கீழ்ப்படிதலின் உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக விருத்தசேதனத்தின் சடங்கு (17:9-14), மற்றும் துதித்தல், நன்றிசெலுத்துதல் ஆகியவற்றின் ஜெபங்கள் (12:8; 13:4), வேண்டுகோள் (24:12; 25:21), மற்றும் பரிந்துபேசும் ஜெபம் (18:22-33; 20:7) ஆகியவை உட்பட, முற்பிதாக்களின் ஆராதனையினுடைய மற்ற பல வெளிப்பாடுகளை ஆதியாகமம் விவரிக்கிறது.*[1]

மெல்கிசேதேக்கு என்ற ஒருவர் மாத்திரமே நியாயப்பிரமாணத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தேவனுடைய ஆசாரியராகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார் (ஆதியாகமம் 14:18-20; எபிரெயர் 5:6). மற்றபடி, ஆசாரியர்களாயிராத ஆனால் குடும்பத்தின் தலைவர்களாயிருந்த ஆண்கள் பலிகளைச் செலுத்தியவர்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். யோபு தமது குடும்பத்தின் சார்பாகப் பலிகளைச் செலுத்தினார், மற்றும் அவரது நண்பர்கள் பலிகளைச் செலுத்தினர் (யோபு 1:5; 42:7-9).

தொகுப்புரை

மிகவும் முற்காலங்களில் இருந்தே, மனிதகுலம் தங்களுக்குத் தேவன் செய்திருந்தவற்றிற்குப் பாராட்டுதலாக அவருக்குக் கொடைகளை முன்வைப்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்து அறிந்திருந்தது. நியாயப்பிரம ா ணத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தின்போது தேவனை ஆராதித்தல் என்பது தேவனையும் அவரது பலத்த செயல்களையும் பாராட்டுதலின் அடிப்படையில் இருந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில், பலிபீடங்களின்மீது பலிசெலுத்துதல் என்பது முதன்மையான ஆராதனையாக இருந்தாலும், தேவனே ஆராதனையின் கருப்பொருளாக இருந்தார். அவர் பெரியவராக, நல்லவராக, மற்றும் தேவனாக இருப்பதற்காக மதிக்கப்பட்டு, வழிபடப் பட்டு, நாடப்பட்டு துதிக்கப்பட்டார். ஆராதனை என்பது தேவனை, தேவனுக்காக, தேவனால் கற்பித்தபடியே செய்யப்படுவதாக இருந்தது. ஆராதனையின் வரைபடங்களோ அல்லது உருவங்களோ பயன்படுத்தப் படவில்லை; தேவன் மாத்திரமே ஆராதனையின் மையமாக இருந்தார்.

குறிப்பு

[1]Andrew E. Hill, *Enter His Courts with Praise!* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1993), 33. ஒருவேளை ஹில் என்பவர் விருத்தசேதனத்தைத் தேவனை ஆராதிப்பதில் உள்ளடக்கியிருக்கக்கூடாது. எஜமானருக்கு அடிமையின் கீழ்ப்படிதல் என்பது எஜமானரை அவர் தொழுதுகொள்வதில் இருந்து ஒருவரால் வித்தியாசப்படுத்தப்படுவது போன்றே, கீழ்ப்படிதல் மற்றும் தேவனை ஆராதித்தல் ஆகியவற்றிற்கு இடையில் ஒரு வித்தியாசம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.